

No vrcholom ohlasovania je **homília (kázeň)**, ktorá je aj dnes pre mnohých kresťanov hlavným momentom stretnutia s Božím slovom. Pri tomto úkone sa služobník musí stať aj prorokom. S autoritou, jasným, rozhodným a výstižným jazykom má *ohlasovať obdivuhodné Božie diela v dejinách spásy (Sacrosanctum concilium – Posvätný koncil. Konštitúcia Druhého vatikanskeho koncilu o posvätnej liturgii, 35)*, ktoré boli najskôr ponúknuté prostredníctvom zreteľného a živého čítania biblického textu, predkladaného liturgiou. No nielen to. Musí ich vedieť aj aktualizovať do doby a situácie, v ktorej jeho poslucháči žijú, aby sa v ich srdciach zrodila otázka o obrátení a životnom záväzku: „*Čo máme robiť?*“ (Sk 2,37).

Ohlasovanie, katechéza a homília teda predpokladajú čítanie a pochopenie, vysvetlenie a interpretáciu, zapojenie mysle i srdca. V ohlasovaní sa uskutočňuje dvojaký pohyb.

Prvým sa vystupuje k prameňom posvätných textov a udalostí, k prvotným výrokom dejín spásy, aby bolo možné pochopiť ich význam a poslanstvo.

Druhým sa zostupuje do prítomnosti, do dnešného dňa, preží-

vaného poslucháčom či čitateľom, ale stále v Kristovom svetle, ktoré je žiarivou niťou spájajúcou Písma.

Tak to robil sám Ježiš na ceste z Jeruzalema do Emmauz v spoločnosti dvoch svojich apoštolov. Tak to robil aj diakon Filip na ceste z Jeruzalema do Gazy, keď s etiópskym vysokým hodnostárom nadviazal symbolický dialóg: „*Aj rozumieš, čo čítaš?... Ako by som mohol, keď mi to nik nevysvetlí?*“ (Sk 8,30 – 31). Cieľom ohlasovania je plné stretnutie s Kristom vo sviatosti. Tým je predstavený druhý stĺp, ktorý podopiera Cirkev, dom Božieho slova (porov. *Posolstvo o Božom slove*, 7).

Isto sú šťastní tí, ktorí **v Roku milosrdenstva** poslúchli odporúčenie pápeža Františka všetkým veriacim prečítať si *Evanjelium podľa Lukáša* a premýšľať každý deň jeden bod z *Katechizmu Katolíckej cirkvi* (ľahko sa to dá zvládnuť ešte do 20. novembra), *pre mladých YOUCAT*, ktorý je vynikajúcim sprievodcom do života pre všetkých, pre mládež aj dospelých, k plnšiemu chápaniu viery a účinnejšiemu prijímaniu sviatostí.

Ján Ďurica SJ

V radosti i bolesti

Modlitby zdravotníkov – duchovná injekcia pre celý rezort

„*Nedajte sa znechutiť nikým a ničím, ani finančným nedocenením, ani nepochopením. Majme odvahu niest' štafetu milosrdného samaritána v prítomnosti aj budúcnosti,*“ apeloval páter Ján Ďačok na celoslovenskej púti zdravotníkov. Konala sa 16. júla tohto roku na najstaršom pútnickom mieste Slovenska – Skalke pri Trenčíne.

Tí, ktorí pracujú v nemocniciach, hospicioch, lekárnach či ďalších zdravotníckych zariadeniach, si sem prišli pre „duchovnú injekciu“ – posilu v náročnej službe v dobe turbulencií, akej je rezort zdravotníctva vystavený. Lebo ako povedal v príhovore k pútnikom profesor MUDr. Jozef Glasa zo Slovenskej zdravotníckej univerzity, „*naše zdravotníctvo prechádza krízou a krížovou cestou. Robí každý deň veľa dobrého, ale má veľa a veľké problémy. V deväťdesiatych rokoch sme mali obrovské nádeje, a dnes sme veľmi rozdelení.*“

Napriek vážnosti týchto slov povzbudením bolo svedectvo sestry Gorazdy z rehole satmárok, ktorá roky odpracovala v trenčianskom hospici.

Vyznala sa: „*Pán ma dlho pripravoval na službu zomierajúcim. Pochádzam zo Skalky pri Trenčíne, rodičia nás často už v detstve brávali na pohreby, odmalička som tak získavala pochopenie pre posledné chvíle človeka na zemi. Naším hospicom 'prešlo' mnoho ľudí a som vďačná Pánovi, že som mohla byť žiačkou v tejto škole ľudskosti.*“

Tešili sme sa na prechod svätou bránou – miestom milosti

brat Peter a ošetrovatel' z Domova sv. Jána z Boha
brat Márius Dismas pri soche pustovníka

Zaujalo aj svedectvo kňaza Pavla, ktorý sedem rokov slúži v trenčianskej nemocnici.

„Táto služba mi ukazuje, ako veľmi ľudia potrebujú Boha. To, čo ma však trápi, je strach mnohých veriacich z prijatia sviatosťi pomazania chorých. Mnohí ju nesprávne chápu ako posledné pomazanie pred smrťou.“

Otcovi Pavlovi pomáha v tejto službe aj pätnásť rozdávatel'ov svätého prijímania a rehoľné sestry satmárky. Ocenil význam nemocničných kaplniek:

„V trenčianskej nemocnici sa duchovná služba vykonáva už devätnásť rokov. Predtým sem kňazi chodievali iba na požiadanie veriacich. Kaplnku v našej nemocnici sme posvätili pred štyrmi rokmi, je zasvätená Ježišovmu Srdcu a pribudla aj denná svätá omša.“

Prijatie a rešpekt

Aj zdravotníci z bratislavskej nemocnice milosrdných bratov prišli na Skalku, sprevádzaní priorom rehole, bratom a novokňazom Richardom Mariánom Jombíkom OH. Dlhé roky slúži chorým i ľuďom bez domova a verí, že nastáva éra kresťanského zdravotníctva, keď ľudia v dobe rôznych nástrah budú čoraz viac vyhľadávať práve kresťanské nemocnice ako miesta ohľadupnej, dôstojnej starostlivosti. Prior Richard zhodnotil púť takto:

„Oslovilo ma, že sem prišli stovky ľudí, aby sa modlili. Ve-

dia, že v zdravotníctve musí dôjsť k zmene. Dosiaľ všetky zmeny, ktoré sa udiali, nevedli k žiadnemu výsledku, preto výzva otca biskupa Milana Lacha ísť sa modliť a začať reformu zdravotníctva modlitbou, bola silným podnetom. Účastníci púte si mohli uvedomiť, že všetci zdravotníci na Slovensku majú rovnaké problémy, ktoré si vyžadujú modlitby. Je potrebné starať sa o chorých nie tak, ako to učil socialistický spôsob myslenia, ktorý uprednostňoval len starostlivosť o telo, ale dôležitá je aj starostlivosť o dušu chorých.“

Páter Ján Ďačok, jezuita, v homílii zdôraznil:

„Služba chorému a slabému je služba životu. Mnohé zdravotnícke zariadenia na svete prevádzkuje Cirkev a poskytuje v nich lásku milosrdných samaritánov. Je to obrovský potenciál. Pápež František hovorí o tomto prostredí ako o kultúre prijatia, rešpektu a služby.“

Po bohoslužbe bola možnosť uctiť si relikvie svätých mučeníkov Kozmu a Damiána – patrónov lekárov a farmaceutov. Prvú celoslovenskú púť zdravotníkov zvolal otec biskup Milan Lach, predseda Rady pre pastoráciu v zdravotníctve. Nie náhodou sa konala práve

Sestra Ivetka, ktorá slúži v nemocnici milosrdných bratov, s relikviami svätých Kozmu a Damiána

na mieste nitrianskej diecézy, kde žili svätí pustovníci Andrej-Svorad a Benedikt, ktorí v samote hľadali hĺbku. Mnohí zdravotníci sem prišli obnoviť zmysel svojho povolania. Spomínali aj na Mons. Zygmunta Zimowského, predsedu Pápežskej rady pre pastoráciu v zdravotníctve, ktorý sa na Skalke tešil, ale Pán si ho 13. júla t.r. povolal k sebe do večnosti po náročnej chorobe. Páter Ján Ďačok pripomenul, že bol veľkým priateľom Slovákov.

Andrea Eliášová, foto: autorka